

ÎNVINS

Câtă iubire mai am eu
Într-o inimă trădată?
Să mă-nțelegi... te-ntreb mereu:
Vei reuși vreodată?

Cât să mai stai în nepăsare
Față de ale mele chinuri?
Tu știi cât de tare doare
S-ajungi din vârf în declinuri?

Cât crezi că inima-mi suportă
Să o străpungi neconținut?
Iar creieru-mi neîncetat importă
Gânduri și amintiri... a ostenit.

Nu știu ce-ncerci acum să faci
Cu sufletu-mi deja învins de sentimente
Cât oare mai vrei să-l dezbraci
Să vezi senin amarnice regrete?

OSCILANTĂ ANTITEZĂ

Sunt fericit când îmi zâmbești
Din gură și din pleoape;
Și trist când nu mă mai privești,
Pierzându-te prin șoapte.

Sunt bun atunci când vreau să-ți spun
Amorul meu de-o viață,
Dar rău când 'cerc să te supun
Legându-te cu ață.

Frumos eram când radiam
De-o inimă curată;
Urât când nu te cunoșteam,
Pe tine, dragă fată.

Deștept atunci când am decis
Să-mi fii albastră stea.
Naiv când nu ți-am mai promis
Luna-n splendoarea sa.

Ce mic eram când îndrăgeam
Mersu-ți tiptil, ușor.
Mare acum, mă uit pe geam,
De el fiindu-mi dor.

Parabola ce ți-am creat
De antiteze-i plină.
Constant m-am metamorfozat,
Metaforă sublimă.

TOMNATICE REGRETE

Regrete,
Regrete îmi umbresc gândirea,
Regrete vin în valuri seci,
Regretele-mi sunt moștenirea
Din amintiri de toamnă, reci.

Regrete,
Regrete care nu-mi dau pace
Se înfiripă-n suflet și în gând.
Mă zguduie de nu mai am ce face
Și doare tare, răni adânci lăsând.

Regrete,
Regretele tomnatice revin,
Când frunzele se-ngălbenesc și mor.
Un nou prieten, paharul de vin,
Mai vindecă tăișul scumpului meu dor.

Regrete,
Regrete melancolice de toamnă,
C-o umbră negură revin ș' aici rămân.
Gândindu-mă la ele mă condamnă
De-a nu mai fi pe veci al meu stăpân.

Regrete,
Ce oare mai vreți de la mine?
Și sufletul mi-i l-ați amanetat,
Of, gândul meu, săracul, doar menține
A voastră amintire ne'ncetat.

Regrete,
De ce oare-s regretele eterne?
De ce mă bântuie cu-așa asalt?
Iar sufletu-mi ca frunzele perene
Se zbate-ncet lovindu-se de-asfalt.